

— Ахъ, тозъ Мердевенджиевъ! Сега той е мой соперникъ, Радо, и страшенъ още. Азъ се чудя, тая куфа глава какъ е могла да искове и такава писмо. Трѣба да видимъ въ писмовника, отъ колко мѣста е скърнено.

Рада съдра писмото, като се смѣяше.

— Защо го кжса? отговори му! извика Соколовъ.

— Какъ да му отговоря?

— Пиши му: „О о о о сладкогласнѣйшии славею! О о о о мусикославеснѣйшая патко! О о о о нѣжносърдечний папуняко! Имахъ високата честь, днесъ, часътъ на шесть“, продължаваше Соколовъ, като погледна часовника, послѣ прибави къмъ Бойча:

— Видишь ли, че тоя хаплю е страшно подло човѣче? ... Видишь ли гнусно интригантче? Шпионинъ а? Моятъ комплиментъ! Чувай, ти като идешъ днесъ на училището, хракни та го залпуй. На твое мѣсто и плесница бихъ му ударилъ ...

— Глупецъ, зарѣжи го!

— Не, не, подлецитѣ не стига да ги прѣзирашъ, трѣба и да ги накажешъ ... Ти го остави на мене! каза докторътъ заканително.

— Що ти трѣба! Въ рѣдка каль камъкъ не хвърляй, че ще те опръска ...

— Ахъ! чакай! извика докторътъ и се хваня за челото, като да задържи нѣкаква мисль, която му хрумна ...

— Какво?

— Едно нѣщо! чакай! и той се изсмѣ яката.

Огняновъ го гледаше въпросително.

— Нищо, нищо ... сбогомъ... Па утрѣ не забравяй: на Силистра-Йолу!

— Пакъ ли? какви сж тия сарданапалщини, джанжмъ?

— Ще се видимъ пакъ, сбогомъ! и докторътъ излѣзе бързинската.